

finde nogen Grændse for, hvorvidt man vil gaae med Naaden — til dem, der ere gaaede af ved den Forandring i Soldvæsenet, som fandt Sted i forrige Aar, uagtet der blandt disse er Flere, som ingenlunde ere gaaede af blot i denne Anledning, men som i dg for sig vare modne til Afgang alligevel, og man har ikke taget Hensyn — og jeg troer heller ikke, at man har kunnet tage et saadant Hensyn, uden at det vilde drage overordentligt til Følge, — til alle de mange afgaaede Soldbetjente, der ere pensionerede efter de ældre Regler, og som tildeels have meget Mindre, for en stor Deel kun det Halve, ja en Trediedeel mod hvad der er blevet bevilget disse. Deres Tal er heller ikke saa ringe; det er, saavidt jeg husker, 135; jeg har opgivet det i det andet Thing, da Sagen var for til Behandling der. Disse Medborgere kunne vi ikke, som Sagen foreligger, tage med i Betragtning. — Den ærede Rigsdagsmand har meget stærkt fremhævet, hvori det Abnorme skulde bestaae ved de ældre Soldbetjentes Stilling, men jeg troer rigtig nok, at han i saa Henseende har skildret med noget for mørke Farver. Jeg vedbliver, hvad jeg tidligere har tilladt mig at udtale, at den Tilstand, hvori Soldbetjentene vare, saaledes som de, da Consumtionen bestod, vare aflagte og kunde aflægges, naar man skulde kunne have nogen Indtægt af Consumtionen, var abnorm. Dette førte til det Resultat, at man skulde søge at gøre en Ende paa denne abnorme Tilstand, og det har Consumtionens Ophævelse bevirket. Der er Ingen mere i denne abnorme Tilstand, idet Lønningerne ere betydeligt høiere, end de vare tilforn, saaledes at Fattigdom nu vil høre ligesaa meget til Undtagelserne, som Frihed for Fattigdom hidtil gjorde det. Men det kan paa ingen Maade forandre Anskuelsen om det Retsforhold, hvori de Paagaaldende, hvis abnorme Tilstand jo for Fremtiden vil blive forebygget, befandt sig dengang, indtil det Tidspunkt, da Consumtionen ophørte. Det var det, vi havde at undersøge —, det kan være, at det ikke var behageligt, men det var nød-

vendigt at undersøge det, og det blev ogsaa undersøgt ved Behandlingen af Loven af 11te Marts d. A. — hvorvidt det Retsforhold, hvori Soldbetjentene stode til Staten, motiverede, at der af Staten, naar deres Tjeneste ophørte, bevilgedes dem denne eller hiin Understøttelse. Dette blev dengang undersøgt, og det manglede ikke paa Forslag i forskellige Retninger. Man kom da til det Resultat, der foreligger i Loven af 11te Maats d. A., og skjøndt jeg gjerne ønsker, at der gjøres for disse Mennesker Alt, hvad der kan gjøres, saa og at det kunde udstrækkes til Flere, som jeg gjerne ønskede medtage, saa er det dog vist, at der ved Loven af 11te Marts 1851 allerede er gjort Meget for dem; det, troer jeg, ikke kan nægtes; der er gjort Mere for dem, end de retligt havde Krav paa. Naar der nu er Spørgsmaal om at gøre endnu Mere for dem, i Betragtning af, at det efter Krigens Ophør, hvorved saa mange Hænder, der tilforn vare unddragne fra Arbeidet, for Tiden ere blevne disponible, kan være vanskelige, end det ellers maaskee kunde være, for mange af disse Mænd at finde privat Beskæftigelse, indtil de maaskee atter kunne finde offentlig Beskæftigelse, — naar man af dette Hensyn, eller af andre, maaskee reent Medlidenhedshensyn, og fordi Statskassen nægter at gøre denne Medlidenhedsfølelse Fyldest, vil yde dem endnu Mere, saa erklærer jeg mig ikke derimod; paa ingen Maade.

Rettelser.

- Dr. 46 Sp. 708 L. 15 f. o. „vedtagen“ læs: „fore-
 slaet“.
 — — — 712 L. 18 f. ii. „at en for stor“ læs:
 „at der var en stor“.
 — — — 717 L. 12 f. o. „med 23 Stemmer“
 læs: „med 29 Stemmer“.
 — — — 719 L. 18 f. n. „Forretninger“ læs:
 „Forretningerne“.
 — — — 720 L. 17—18 f. n. „Forretning“ læs:
 „Forretninger“.